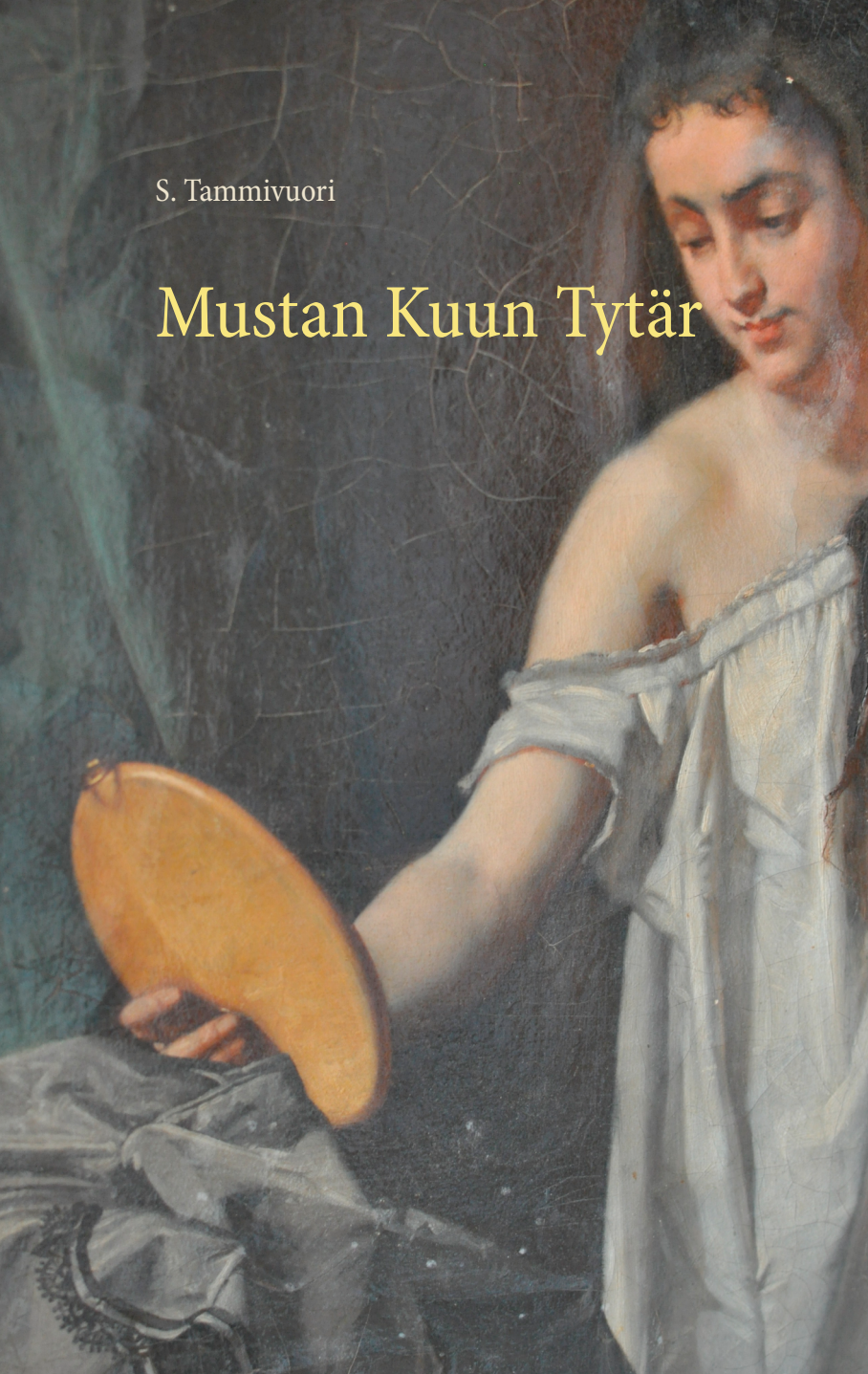

S. Tammivuori

Mustan Kuun Tytär

Mustan Kuun Tytär

Mustan Kuun Tytär

S. Tammivuori

© 2021 S.Tammivuori

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-803-612-8

Alkunäytös

*Tummanpuhuva hahmo seiso
korkean kukkulan laella
laskeneen auringon hämärässä.*

*Hahmon mustaakin mustempi olemus oli
verhottu yönmustaan hupulliseen viittaan.*

*Huppu peitti olennon kasvot näkyvistä
lähes täysin, niin oli kaiketi tarkoituskin.*

*Tuon synkeän olennon käsissä kimalteli
jotain kiiltävää. Olento nosti kiiltävän
esineen molemmin käsin kohti synkkenevää
taivasta. Sitten tuo olento karjui ja ulvoi
hetken lohduttomasti, lysähtäen sitten
osittain kasaan ja nojaten selkänsä
kukkulan suuriin, ikivanhoihin*

*kivipaaseihin. Kuuta ei näkynyt missään
taivaalla – se oli noussut tänä yönä
mustana. Oli Mustan kuun yö.*

*Sitten synkkää maisemaa raastoi tuon
kurjan olennon sieluja riekaleiksi repivä
huuto*

*>> Tulet vielä saamaan haluamasi,
Lupaan sen Sinulle!>>*

***

Markiisitar Caterina di Corelli

Lady Caterina istui ylhäällä Vicomten Tornissa ja katseli tornin ympärillä levittäytyvää, hämärtyvää maisemaa. Voi miten hän olikaan kaivannut tuota maisemaa linnasta poissa ollessaan. Haukka istui hopeoidulla orrella Caterinan nojatuolin vieressä nahkainen huppu päässään. Haukka nyki päätään hermostuneesti hupun alla, sillä se halusi lähteä hämärtyvään iltaan saalistamaan. Caterina nousi ylös tuolistaan ja avasi yhden tornin ikkunoista. Sitten hän asetti nahasta valmistetun hanskan

käteensä ja nosti haukan tottuneesti käteensä. Hän irrotti hopeisen ketjun haukan jalassa olevasta renkaasta ja asteli ikkunan luokse silittäen hellästi linnun pehmeitä sulkia. Sitten hän irrotti hupun linnun päästä ja antoi haukan lennähtää ulos raikkaaseen ulkoilmaan. Sen jälkeen Caterina asteli Tornissa olevan kultaisen häkin luo ja otti häkistä pienikokoisen pöllön käteensä. Caterina käveli ikkunalle silittäen samalla pöllön pehmeitä sulkia ja päästi sitten myös toisen ystävänsä lentoon illan hämärään. Caterina katseli hetkisen ulos ikkunasta ja tähyten taivaalle, aivan kuin olisi odottanut sieltä jotain tulevaksi. Kun mitään erikoista ei kuitenkaan näkynyt taivaalla istahti Caterina takaisin tuoliinsa, joka oli kuin hänen valtaistuimensa. Ja sytytti sitten pienellä pöydällä olevan kaksihaaraisen kynttilän palamaan.

***

Sillä hetkellä jossain hyvin, hyvin kaukana tuosta Caterinan Tornista nuori ja puhdassydäminen KuunNeito tunsu yhtäkkiä vilunväristysten lävistävän hennon vartalonsa. Hän ajatteli siinä samassa Vicomtea - sitä miten hän kaipaakaan tuota linnaa. Linnaa, josta oli joskus tullut hänelle vähäksi aikaa rakas koti. Mutta nyt Kaarina asui kaukana Vicomtesta, rakkaan Herttuansa kanssa. Heidän uljas linnansa sijaitsi suuren joen vehreässä suistossa, mitä parhaimmalla paikalla ja Kaarinan olisi pitänyt olla onnellinen. Oikeastaan hyvin onnellinen, sillä hänestä oli tullut Herttuatar Vigenet ja hän oli saanut oman, upean, auringon valossa kultaisena hohtavan Linnansa ja komean Prinssinsä, mutta silti hän usein huomasi kaipaavansa Vicomtea.

***

Caterina päätti jättää ikkunan yhden pienen luukun auki, jotta linnut pääsisivät tulemaan siitä sisälle Torniin niin halutessaan. Sitten Caterina otti kynttilän ja laskeutui sen lepattavien liekkien valossa kivisiä kierreportaita kohti omaa makuukamariaan. Kamariinsa päästyään hän töytäisi kärsimättömänä olkapäästä penkillä nukkuvaa kamarineitoaan.

>> Herää unikeko ja tule auttamaan tämä puku yltäni!>> Caterina tiuskaisi kireällä äänellä ja nuori kamarineito säpsähti hereille ja hieroi unisia silmiään istumaan noustessaan.

>> Ai Rouva tulikin jo!>> Kamarineito huokaisi pettyneesti unien keskeydyttyä ja vääntäytyi sitten väsyneesti seisomaan kovalta makuusijalta.

>> Ripeästi, ei tässä ole koko yötä aikaa töllistellä>> Caterina kivahti ja huomasi ilokseen, miten häpeän puna kihosi nuoren maalaistytön poskille.

>> Kyllä Rouva, avaan nyörit niin ripeästi kuin suinkin pystyn>> Palvelusneiti Chenile vastasi vaisusti emännälleen. Kun nyörit olivat auki ja ylellinen damastipuku valahti lattialle, astahti Markiisitar Caterina ulos puvun lattialle muodostamasta kehästä silkkikenkinensä, ja potkaisi sitten kiivaasti kengät pois jaloistaan. Kamarineito laskosti ripeästi Rouvansa leningin kaappiin ja laittoi myös kengät suuren tammikaapin alimmalle hyllylle. Sitten hän vielä auttoi emäntänsä päältä puvun tukikehikon ja kureliivin pois, peitellen viimein emäntänsä puhtaiden palttina vällyjen väliin, lämpimän karhuntaljan alle.

>> Kauniita unia>> Chenile kuiskasi voipuneesti ja otti Rouvansa kaksihaaraisen kynttilän pöydältä käteensä hiipien sen valossa hiljaa pois huoneesta. Kun Chenile sulki huoneen raskaan puuoven perässään, hän henkäisi syvään. Hänen kiivasluonteinen emäntänsä oli ollut selvästi

jännittyneempi kuin aikoihin. Chenile mietti, mistä se mahtoi johtua. Sitten hän laahusti puukengillään pieneen keittiön vieruskamariinsa. Riisuuduttuaan ja kynttilän sammutettuaan hän nukahti muutta mutkitta huoneessa olevalle kovahkolle lavitsalle lämpimän villaviittansa alle.

Yön pimeydessä haukka ja pöllö saalistivat hiiriä ja muita jyrsijöitä minkä ehtivät. Sitten yllättäen yötaivaalla liikkui jokin suuri, tumma hahmo – kuin valtava varjo. Olennon voimakkaista siiveniskuista lähti kova, läiskähtävä ääni. *Lohikäärme*. Yllättäen tuo jättiläismäinen olento syöksi suustaan tulta niin että kallioiden päällä kasvavat pienet katajat syttyivät oitis palamaan. Haukka ja pöllö tarkkailivat tuota valtavaa siivekästä olentoa ihmeissään.

Lumottu Saari

Kun aamu oli valjennut, Chenile laittoi emännälleen aamiaista ja kantoi sen sitten tarjottimen kanssa varovasti hiipien ylös Rouvan kamariin. Markiisitar Caterinalla oli tapana syödä aamiainen kamarissaan, vaikka hän kyllä hyvin tiesi, että muut linnan rouvat yleensä nauttivat sen aamiaissalongissa. Chenile oli aluksi hieman kummeksunut tuota Caterinan erikoista tapaa, mutta ei ollut kuitenkaan uskaltanut näyttää paheksuntaansa asian johdosta.

Caterina venytteli raukeita jäseniään ennen kuin nousi vuoteestaan ja Chenile auttoi hänelle aamutakin ylle. Palvelusneiti Chenile oli kattanut aamiaisen pienelle pöydälle kamarin korkean

ruutuikkunan eteen kuten muinakin aamuina. Hän oli käynyt hakemassa linnan puutarhasta vaaleanpunaisen ruusun pieneen lasimaljaan Caterinan aamiaistarjottimelle. Chenilen tehtäviin kuului valmistaa vain Markiisittaren aamiainen, muista aterioista vastasi kokki, joka asui läheisessä kylässä, mutta tuli yleensä aina aikaisin aamusta apulaisineen Vicomteen. Hän oli luonnollisesti seudun parhaita kokkeja, sillä Markiisitar Caterinalla oli erittäin vaativa maku.

Caterinan nautittua aamiaisensa hän kilisti pientä, hopeista kelloa ja kamarineito saapui pian paikalle. Caterina tarkasteli palvelusneitinsä hieman nuhruista olemusta ja sanoi sitten kireällä äänellä

>> Voisit kiinnittää enemmän huomiota ulkonäköösi, hiuksesi hapsottavat miten sattuu>>
Catherine sanoi pisteliäästi ja kuuma punoitus nousi heti Chenilen pyöreille poskille.

>> Tuo minulle ratsastusasuni, sillä ajattelin lähteä aamuiselle ratsastukselleni. Niin ja pyydä tallimestaria satuloimaan Paloma>> Caterina sanoi päättäväisesti ja Chenile nyökkäsi. Hän oli jo tottunut siihen, että hänen emäntänsä kävi mielellään ratsastamassa aamuisin.

Caterina nousi tottuneesti Paloman selkään linnan pihassa. Sitten ratsasti ulos Vicomten kiviportista, hän tunsi vapauden tunteen sisällään. Pieni tuulenvire leikki hänen kampauksestaan irtoamilla kurittomilla hiuskiehkuroilla. Caterinan teki mieli nauraa ääneen. Hän kannusti Paloman laukkaan ja samassa hänen mielensä valtasi ajatus, oliko myös *Kaarina* tuntenut tuon saman vapauden tunteen Palomalla ratsastaessaan. Hän oli huomannut ajattelevansa Kaarinaa useasti viime aikoina. Hän oli seurannut joskus Neidon tekemisiä sivusta salaa pitkään ja jollain kummalla tavalla hän oli myös kiintynyt tuohon alempisäätyiseen Neitoon.

Caterina tiesi, että myös Kreivi Arnheim oli tuntenut vetoa Kaarinaan – aluksi tietenkin siksi, että oli luullut tätä Caterinaksi, mutta lopulta kaiketi siksi, että Kaarinan askelia seurasi ikuinen valo. Se kiehtoi joskus tummiin sävyihin tottuneita Kreivi Arnheimin kaltaisia mustanpuhuvia sieluja.

Caterina ohjasi Paloman niittyjen kautta lammen rantaan. Sitten hän satoi tottuneesti hevosensa vankaan puuhun lähellä lammen rantaa, kuten niin monena aamuna aiemminkin. Hän löysi rantakaislikon seasta kylän puusepällä teettämänsä tummapuisen veneen, jonka keulaa koristi taidokkaasti veistetty lohikäärmeen pää. Caterina työnsi veneen veteen ja lähti sitten hiljalleen soutamaan kohti saarta. *Lumottua saarta* kuten sitä kutsuttiin. Lammen pinta oli lähes täysin tyyni. Satakielen taukoamaton liverrys kuului jostain kaislikosta. Taivasta peitti pieni pilviharso, jonka lomasta auringon säteet loistivat kultaisina

Kaunis ja salaperäinen Markiisitar Caterina di Corelli on palannut Vicomten linnaan asumaan. Caterinan ja Kaarinan kohtalot kietoutuvat toisiinsa merkillisellä tavalla.

Mustan Kuun Tytär on romanttinen seikkailukertomus Linnojen tarunhohtoisessa maailmassa.

Kirja on aiemmin ilmestyneen Kuuntyttären tummasävyinen sisarteos.

Mustan Kuun Tytär on syntynyt edeltäjänsä tavoin Satumaisesta Sulkakynästä kynttilän valossa, koleassa vanhassa talossa.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi